sonce je vzhajalo in sneg se je lesketal
v vsem svojem sijaju in mogočnosti...
ovita v žarke tisočerih sončnih krogel sem prestopila
v obdobju avantur in kajpak – razočaranj, velikih
razočaranj...
vse to šteje k življenju... je že tako...
da, bilo je svetlo, lepo, nepozabno, čudežno jutro...
spominjam se ga...
takrat, ko sem stopila k oknu in videla to čudovito jutro,
vem, da me je oslepila le želja,
morda še ta preprosta tišina snežne, bele pokrajine...
da.
to so le spomini, veste,
lepi in boleči spomini mladosti...

POVEJ MU!

nocoj mi šepečeš, veter,
ko nisem pripravljena nate...
nocoj zavijaj okoli vogalov,
šepeči njemu,
da čakam na glas,
da sanjam,
ko bi moral človek
biti buden
in opazovati vsakdanji vrvež.
povej mu nocoj, zavijajoči veter,
takoj zdaj mu pojdi povedat,
da ga vendar le še ljubim,
da mi je morda malce hudo,
ker ga ni tu in
da mi je verjetno vse huje ob misli,
da se ne vrne več...

šepeči mi veter, nocoj,
ko proslavljam
s polno čašo
in mokrim licem
njegov odhod...

JURE REJEC
Železniki

MAR NISI mu ti tako napela loka
obrvi na njegovem zamišljenem obrazu,
ti prinesla prve slutnje o porazu,
ti preslišala njegovega joka?